

която е изгубила и честь и совѣсть, и опустошава нашата свѣта земя, като чумата! Ехъ, щастливи сж нашите братия черногоорци, че могатъ да защищаватъ своите човѣчески и християнски права; щастливи сж тие, че тая проклѣта и смърдлива погань не заражава тѣхната земя и не мѣша са въ тѣхните дѣла! А у насъ? — У насъ на сѣка крачка ще да настъпишь или на чорбаджия, или на ага, или на сѣдия, или на законоиспѣлнителъ; а сичката тая гнусота знае що е законъ и що е държава до толкова, до колкото и шопските овни-мокане.“

А Нейко продължалъ своето:

— Азъ, брате Танчо, ти желая доброто, за това та и сжвѣтовамъ.

— Ехъ, чичо Нейко, на чуждъ гробъ безъ сжлзи плачатъ, рѣгаль Танчо. — Азъ твоите сжвѣти нѣща; не ща и твоето доброжелание; азъ и самъ ща да помисла